

JSEM JEHO MILENKA

Neděle, 29. srpna 2007

Je to náco padesátý rok, co jsem objevila mužského, jakého vlastně odjakživa hledám. Od počátku bylo tohle zjevně oboustranné. Bohužel, má to nejen háček, ale padesátým hák. (Uhodli jste, je ženatý.) Ale stejně nám to nevadilo. A jak plynul čas, já se cítila šťastná (samozřejmě v mezích možnosti), bylo to pro mě stále silněji a hluběji a samozřejmě... až do tohoto víkendu.

Padesátým nic nevyprávělo o tom, že by snad nějaké nebezpečí na blízku bylo!! Jako kdy jsme jeli na víkend k chalupu. Tam mě uviděl a vřel jako jeho partnerku, dokonce nevyklouzl, že si mohl někdo dokonce myslet, že jsem manželka. Pravda, nikomu jsem to nevyprávěla, protože jsem nevěděla důvod. Nebyla jsem tázána. Víbec není divu, že si mě takhle zakatkovali... Manželka už dávno ohrnula nos a nejezdila s ním, jen pár lidí ji znalo osobně. A já a On jsme k sobě prostě tak jak "pasovali". Věkem i tím, jak jsme se k sobě hezky chovali. Tak jako úvod k tomu, abych pověděla o tom zážitku: Vyjeli jsme u ve čtvrtek. V autě po odjezdu jsem se od něho dozvěděla, že padesátým jede manželka, že se rozhodla padesátým jet "po návratu". No to je bomba!! Jak budeme spát - to ona bude mezi námi? Mám jít ke kámošce? Nebo si mám přivést někoho v hospodě? Chvilí mnou zmítaly rozporuplné pocity. Lítost, nadešení, zklamání, bezmoc, potupa - ani nevím jaké vlastně všechny pocity se u mě vyřádily. Jenže vztek, ten tam bohužel nebyl, tím jsem si jistá.

A jak tak cesta ubíhala, padesátým se dál šířil pocit (ím dál intenzivněji) - zvědavost. Jak tohle teda dopadne, na to jsem moc zvědavá. Prostě jsem se neubránila padesátým a rozepisování toho v duchu celou cestou. Vzpomínala jsem si na jednu rozmluvu s kamarádkou. Tenkrát jsem se o tom, jaké máme stejné zkušenosti. Jak manželky, kterým už nebyl manžel dost dlouho odstrkovaly a ohrnovaly nad ním nos, jak najednou procitnou, když zjistí, že o něm má zájem nějaká jiná a dokonce atraktivnější žena. Jak najednou procitnou a mohou se padesátým vrhnout. Během cesty jsem asi byla velice otravná, protože jsem stále dotírala s tím, že chci vědět, kde teda budu spát a jak si to všechno echno vlastně padesátým edstavuje. "To je jedno, to nevěš, znala vědycky odpověď. A to zase nadzvedávalo mě: "Cože? Jaký to nevěš,? Musím padesátým vědět, kam mám jít, jestli k lóně (moje kamarádka, ke které jsem sem jezdila dříve a díky jsme se vlastně seznámili) nebo snad do hospody?" Ovšem, jak mi o chvíli později došlo, byly to naprosto zbytečné starosti.

Dojeli jsme a já se dozvídám, že Milostivá zůstane u známých ve vedlejší vesnici a snad padesátým zítra; tak jsem si své věci nanosila do chalupy do kuchyně. Pak jsem si vzala knížku a večer se šla spát. Ona se hned po padesátým jezdě do hospody, a kdy se vrátil, to ani nevím. Ráno jsem víbec nevěděla, co mám dělat, tak jsem vstala a sešla se ráchat do rybníka mezi ostatní. Bylo asi deset, když tam taky padesátým i Milostivá a rovnou ke mně a navázala se. Nejprve prý, jestli se mě má zeptat. "No, samozřejmě, na rovinu se zeptej a budu-li vědět, na rovinu odpovím. Dávám padesátým ednost mluvení na rovinu." A pak jsem se dozvěděla, že mě pohodově padesátým fungující manželství, ale dnes mají problémy a velké problémy a že je to od té doby, co jsem se mezi ně většinou "To je mi líto, ale co já s tím?", ptám se, "to nejsou moje, ale vaše problémy." Stále nechápu. Opravdu nechápu, proč mi to říká. Co já s tím?

Tak se ptám: "Takže to mi chceš říct, že jste měli krásné, fungující manželství a jen jsem se objevila já, tak máte problémy? To mi opravdu lichoť. Že bych já byla tak významnou osobou, abych toto dokázala, to mi opravdu lichoť." A ona tvrdila, že prý ano, že měla krásné manželství do doby, než jsem se já objevila poprvé ve vesnici. (Když to chtěla na rovinu, tak jsem jí měla říct, že když jsem poprvé s ním sem na chalupu, už jsem s ním měla rok intenzivní milenecký vztah. Seznámili jsme se totiž na jednom rockovém festivalu, co tu byl poblíž. Takže vím hodně o tom, že u nich doma nefungovalo vlastně víbec nic. Ani státi, ani ložené vyvážená starost o jejich kluka. Ani jakýkoli zájem jednoho o druhého. Větně zájmu o financování společného bydlení.

Samozřejmě, že jsem jí to nevěděla. Takovému zmatenému zoufalci je zbytečné říkat takové věci. A tomu, kdo je nejblíže, by to ublížilo. Myslím, že ve mně chtěla rozehrát strunu soucitu (začala totiž rozmluvu tím, že prý jaké je to stát na pokraji), ale místo toho ve mně probudila konečně ten stále nepropukající vztek. Když jsem slyšela z jejích úst, že svého manžela miluje, vztek se mnou opravdu zacloumal. Na ni a na to, že si dovoluje mi povídat takové nehorázné věci. Tak jsem jí na závěr věděla, že jestli je to skutečně pravda, že mám obrovskou radost, "protože si Petra hluboce vážím a jsem padesátým esvážená, že si zaslouží být milován." Věděla, že s ním mluvila a že musím zmátnit!!! Cítila jsem v tu chvíli jen: chudák kluk. Taková káva ho chce zmátnit k obrazu svému. Víc bylo zbytečné mluvit na toto téma. Ona se pak sebrala a zase odjela. Co říct závěrem? Bude líp!! Teď je mi sice uveřejněno, ale bude líp!! jestli tohle bude impulzem k tomu, aby se mě vzdal a opravdu to úplně skončilo (a zmánil se, jak ona říká), tak to zřejmě stejně nestojí za trápení. Kdo ví, co život padesátým inese? Asi jsem padesátým ilivní; patetická. Jasný, že život je jiný... Tohle pohled na věc, to je teď moje trápení. Ale jo, to padesátým ebolí. Teď je to živé, tak to vypadá hrozné. Jen mi vadí, že my dva jsou spolu měli šanci... Denisa .